

EGY KIS TOKIÓI VIRÁGBOLTBAN

山本幸久

Jamamoto
Jukihisza

EURÓPA KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2025

www.alexandra.hu • www.moobius.hu
www.europakiado.hu

1. NAGYVIRÁGÚ LILIOMFA

Szombat éjszaka elhívták egy étterembe.

Egy férfi. De nem valami romantikus történetről volt szó. Ugyanis egy negyvenes évei derekán járó, nem túl megnyerő pasas hívta.

Kimina Kikuko mobilja nagyjából félórával azelőtt csörrent meg. Az illető személyesen akart vele találkozni, amire ő nem szívesen bólintott rá. De kénytelen volt. A férfi azt mondta, hogy már oda is ért a lakásához legközelebbi állomáshoz.

Közölte, hogy akár föl is ugorna hozzá.

Majd ha fagy! Kikuko jobb híján egy olcsó étteremlánc külvárosi egységét jelölte meg. Megígérte, hogy fél tízre biztosan oda fog érni, úgyhogy sietve átöltözött utcai ruhába, azután rájött, hogy csak nem mehet teljesen smink nélkül, úgyhogy egy leheletnyit kisminkelte magát.

Június eleje lévén még este is bőven elég volt fölkapnia egy hosszú ujjú inget és egy kapucnis pulóvert. Még meg is izzadt az alatt a néhány perc alatt, amíg eltekert biciklijével az étteremig.

Amikor megérkezett az épület elé, látta, hogy a pasas már bent ül az ablak melletti asztalnál. Ő is észrevette Kikukót a biciklin, és flegmán odaintett neki. A cégnél is mindig így köszönt. A kettes számú értékesítési osztály hármas részlegének csapatvezető-helyettese volt, Kikuko felettese. Ő magában csak Asszisztensnek hívta.

Kikuko a háta közepére kívánta ezt a találkozót. Legszívesebben visszakozott volna, de azt is el akarta kerülni, hogy a férfi beállítson hozzá. Kerékpárját otthagytta hát a biciklitárolóban a parkoló szélén, és belépett az étterembe.

– Bocs, hogy ilyen későn – szabadkozott az Asszisztens, mialatt Kikuko helyet foglalt. – Eszel valamit?

– Nekem elég valami innivaló a svédasztalról.

– Biztos? Én viszont még nem vacsoráztam, elég kajás vagyok, úgyhogy rendeltem főtt makréla menüt.

Fél tizenegykor áll neki vacsorázni? Na, mindegy is, ez most mellékes.

– Ma is dolgozott?

– Miért? Ja, tudom. Szombat van.

Erőltetetten fecseg.

– Ezek szerint sok a dolga.

– Mi az hogy! Mert te nem jársz be a céghez.

Kikuko kis híján bocsánatot kért, de időben meggyőzte magát, hogy nincs miért.

– Arról nem is beszélve, hogy most is vissza kell még mennem az irodába.

– Vagyis nem megy haza?

– Minek? Úgyis csak aludnék.

– Nem veszi zokon a felesége?

– Á, dehogy, általában úgysem vagyok otthon. Ha néhanapján haza is megyek, az ötéves fiam sem úgy fogad, hogy „szia, apa!”, hanem azt mondja: „csókolom!”, haha! Jó, mi?

Egy frászt.

– Azt mondta, beszélni szeretne velem.

– Ráér azután, hogy megettem a makrélám? Te is hozz magadnak inni!

Pontosan tudta, mit akar tőle. Hogy térjen vissza a céghez. De neki esze ágában sem volt. Nem adja fel egykönnyen.

Tíz nappal korábban adta be az igazgatónak a felmondást. Egyúttal a vállalati belépőkártyát és a cég által fizetett mobiltelefont is visszaszolgáltatta. Attól fogva nem járt be dolgozni. Erre föl sorra kapta az SMS-eket, és unos-untalan csörgött a saját telefonja. Végig a cég kereste. Kikuko erre kikapcsolta a mobilját, és csak éjszaka nézett rá. Napról napra csökkent az SMS-ek és hívások száma, egy hét után pedig hirtelen abbamaradt az egész. De hiba volt azt hinnie, hogy végre feladták a dolgot.

A telefonszám, amelyről az imént hívták, 080-nal kezdődött, és Kikuko nem tudta, ki lehet, de aztán kiderült, hogy az Asszisztens. A vonal másik végéről vidáman magyarázta, hogy a saját mobiljáról hívja – Kikuko ekkor azt érezte, betelt a pohár.

Miközben oolong teát töltött magának műanyag pohárba a pultnál, újabb vendég érkezett az étterembe. Egy kora harmincas nő, aki úgy kicsípte magát, hogy egyáltalán nem illett ahhoz a külvárosi, olcsó étteremhez. De ami leginkább szemet szúrt rajta, az az óriási fehér virág volt, amely a gondosan feltűzött hajában ékeskedett.

Vajon milyen virág lehet?

Az ő nevében hiába szerepelt a kiku, ami krizantémot is jelent, sohasem izgatták különösebben a növények, de azért, ha észrevett egy-egy szép virágot, mindig megállt, hogy megcsodálja.

Távolról is látszott, hogy a nő arca kissé kipirult. Pompás csupa csipke fekete ruhát viselt, vállán egy kis retikül, kezében egy nagy fehér papírszatyor. Bizonytalan léptekkel indult arra, ahol a pincér hellyel kínálta. Végül a Kikukóék melletti asztalhoz ült, és rendelt egy pohár bort.

Miközben Kikuko, kezében az oolong teával, visszatért a helyéhez, futólag vetett rá egy pillantást. A nő észrevette a tekintetét, és rámosolygott. Kikuko finoman visszabiccintett.

Ismer engem?

Kizárt. Kikuko tizennyolc éves korában tavasszal, a tanévkezdés előtt költözött Tokióba, hogy a Képzőművészeti Egyetemre járhasson; az azóta eltelt hat évben a főváros nyugati csücskében fekvő Kudzsiranuma városnegyedben élt. Végig ugyanabban a bérlakásban

lakott, és ez év márciusában még két évre meghosszabbította a szerződését. A Képzőművészeti Egyetem azonban földrajzilag Tokió kellős közepén fekszik, vonatról buszra átszállva legalább félóra odajutni. Ő pedig annak idején egy egyetem melletti kávéházban vállalt diákmunkát, no meg a cég, ahol nemrég fölmondott, szintén a belvárosban volt, úgyhogy a hat év alatt a lakóhelye körül nemhogy barátokra, de még ismerősökre sem tett szert. Bár előfordult, hogy betért az állomás melletti supermarketbe, vagy hazafelé egy éjjel-nappaliba, még törzshelye sem akadt arrafelé.

De mégis.

Tudta, hogy már látta valahol ezt a nőt. Csakhogy még azután sem jutott eszébe, hol és mikor, miután visszaült a helyére. Ahogyan azt sem tudta volna megmondani, hogy az Asszisztens válla fölött kikandikáló fejéken milyen virág díszelgett.

– Ja, tényleg! – tette le az Asszisztens az evőpálcikáját, majd előkotort valamit a zakója belső zsebéből. – Ezt visszaadom, mielőtt még elfelejteném.

Kikuko felmondólevelét tartotta a kezében.

– Hogy érti azt, hogy visszaadja?

– Úgy, hogy ki se látok a munkából, temiattad.

– Csakhogy én fel akarok mondani.

– Miért?

– Sose tudtam a munkaidő végén hazamenni, viszont bármennyit túlóráztam, sosem fizették ki, minden szombaton vagy vasárnap, sőt, néha egész hétvégén

benn kellett güriznem, de nem vehettem ki fizetett szabadságot, és a norma kedvéért a cég saját gyártmányú termékeit folyton saját zsebből vetették meg velünk, ugyanakkor magamnak kellett kipengetnem az utazási költségeket, ha munkaügyben ügyfélhez vagy máshova kellett mennem; még ahhoz is engedélyt kellett kérnem a feletteseimtől, hogy kimehessek a vécére, az irodába pedig tilos volt innivalót bevinni.

Kikuko napestig tudta volna még sorolni, ám kifogyott a szuszából, úgyhogy elhallgatott. Erre az Asszisztens megkérdezte tőle:

– És?

– És ezért felmondtam.

– Ez nem így működik. Gondolj csak bele! A többiek a cégnél egy szó nélkül teszik a dolgukat. Velem egyetemben. Ha mindenki más képes rá, akkor te miért nem? Ezt hívják úgy, hogy önzés. Kezdjük ott, hogy fölveltünk annak ellenére, hogy a társadalom számára totál haszontalan képzőművészeti végeztél. Akkor mégis hogy képzeled mindezt?

Nem most fordult elő először, hogy cikizték emiatt, meg lebüfészakozták a diplomáját, de most az egyszer nem hunyászkodhatott meg.

– Utánajártam a neten. Japán mind a negyvenhét megyéjében meg van szabva a minimálbér értéke. A mi cégünknel jócskán alulmarad az órabér a tokiói szint-hez képest.

– Ez a baj a mai fiatalokkal – vont vállat az Asszisztens, miközben a makréláját ette. – Mindent egyből készpénznek vesznek, amit a neten találnak. Ugyan miért kapnál te annyit, mint mások, ha arra sem vagy képes, hogy a munkádat rendesen elvégezd?

– De a munka törvénykönyvében az áll, hogy...

– A mi cégünk ilyesmivel nem foglalkozik.

Kikuko nem hitt a fülének.

– Hogyhogy nem foglalkozik, ha egyszer ez a törvény?!

– Az igazgató irányelve, hogy az állami előírás túlon túl engedékeny, és ha betartanánk, a cégünk nem tudna profitot termelni. Emellett azt is szokta mondani, hogy éppen a munka törvénykönyve miatt fojtogatja Japánt a dekonjunktúra a gazdasági buborék 1991-es kipukkanása óta.

És én két évig dolgoztam egy ilyen cégnek? – amint ez bevillant Kikukónak, végigfutott a hideg a hátán. Még szép, hogy föl kell mondania.

– Ha elmész, kárt okozol a cégnek – fűzte tovább az Asszisztens. Végzett a makréla menüvel, arrébb tette a tányérját, és előrehajolt. – Már most is fennakadást okoztál azzal, hogy engedély nélkül távol maradtál. Nőtt a munkaterhelésem, de a sűrű beosztásom dacára mégis szakítottam időt erre a találkozásra, hogy meggyőzzelek, térj vissza hozzánk dolgozni. Tiszta időpocsékolás. Az igazgató fölvetette, hogy ha fölmondasz,

kárrendezési igényt fog benyújtani. Azt mondta, nem éri meg neki, ha nem fizeted vissza legalább azt, amennyit megkerestél az ittléted alatt.

– Akkor jó nagy bajban vagyok.

– De még mekkorában! Úgyhogy alku-t kötöttem az igazgatóval. Megkértem, hogy bocsásson meg neked, amennyiben meggyőzlek, és a jövő hét elejétől visszatérsz dolgozni. Elvégre te nélkülözhetetlen tagja vagy a csapatunknak. De ez nem minden – folytatta halkabban. – Már korábban is mondtam. Én személy szerint is rokonszenvet érzek irántad. Tudod, ha a te érdekedről van szó, bármit megtennék.

Kikukónak borsódzott a háta. Az Asszisztens már többször is próbált ráhajtani, például amikor az irodán kívül kellett munkát végezniük, vagy amikor a kollégákkal elmentek inni, sőt, az is előfordult, hogy elhívta egy szexhotelbe. Nyilvánvalóan ez is egyike volt azon okoknak, amiért Kikuko felmondott.

Mi az, hogy az én érdekemről van szó? Sokkal inkább a te nemi vágyaidról.

Ahhoz sem maradt Kikukóban szusz, hogy válaszoljon; szorított a mellkasa. Homlokán gyöngyözni kezdett a veriték. Amikor a cégnél dolgozott, akkor is majd mindennap ilyen tüneteket produkált. Tíz nappal ez előtt arra ébredt reggel, hogy nem bírja tovább elviselni a szenvedést. Egyáltalán nem akaródzott elindulnia a munkahelyére. Azt érezte, ha így megy tovább, abba

belehal, úgyhogy megelégtelve a helyzetét megírta és el is küldte a felmondólevelét.

– Na, álljon meg a menet!

Ahogy meghallották a hangját az Asszisztens mögül, fölállt a virágos hajdíszt viselő nő. Kezében a borospoharával leült Kikuko mellé.

– Maga meg kicsoda? – kérdezte az Asszisztens.

– Nem mindegy?

– Ismered őt? – fordult Kikukóhoz.

– A barátnőm – válaszolta az óriás hajdíszes nő, miközben baljával átkarolta Kikukót. A smink és az alkohol szagába valami bódító illat vegyült – ez lengte körül a nőt. Kétségtől a virág illatozott így.

– Szólt, hogy elhívta magával egy vén perverz a munkahelyéről, úgyhogy idesiettem – magyarázta a nő, azután felhajtotta a borát. Poharát félretette, bal karját levette Kikuko válláról, majd nagy hirtelen kinyújtotta, és határozottan megnyomta a gombot, amellyel a pincért az asztalhoz lehetett hívni. – Eddig mindig úgy voltam vele, amikor a munkahelyéről mesélt, hogy annyira azért csak nem lehet kizsákmányoló. De most szembesültem vele, hogy ez a cég nemcsak kizsigereli a barátnőmet, hanem még az aljasnál is aljasabb. Ez olyannyira megdöbrentett, hogy félúton rögzíteni kezdtem a beszélgetést a mobilommal. Szegénykém az etikátlanság tetejébe még szexuális zaklatásnak is ki van téve, hát egyáltalán nem csoda, hogy fölmond!